

איש שהוא סמל / נוגה אסיף צדוק

דברים בהלוויה

באחד מהבילויים הליליים שלנו במיון ברמב"ם, בזמן המלחמה, שאלתי אותך: ישי, מה בעצם עושים במלחמה? ואתה אמרת: קמים בבוקר, עוברים על המפות, הם יורים קצת, אנחנו מסתכלים מאיפה ירו ואז יורים לכיוון - וחוזר חלילה... עשיתי לך סימן של "משוגעים" עם היד - ואתה צחקת. מכל המלחמות שלחמת אתה כבר יודע - במלחמה אין מנצחים.

למדתי ממך כל כך הרבה בזמן שנראה עכשיו כל כך קצר - על הילדות, על מי רצתה אותך במוסד, על איך הכרת את ריבה, על עין השופט.

למדתי שלהיות ישי זה לדעת:

שחובה להיות תמיד נחמדים. לכולם.

ששואלים: "מה יש לו להגיד להגנתו?" כאשר

רוצים לדעת מה מישוהו אמר.

שגם אם יש המוגלובין 5 עדיין מרגישים

"בסיידר גמור", ואפשר לפלרטט חופשי עם

האחיות.

שאינ דבר שמיץ תפוזים ושוקולד לא יכולים

לפתור.

שצריך לאכול מכל דבר הכל - והרבה.

שאינ דבר חשוב כמו עבודה. תמיד.

שהכי טוב בבית.

שהכי יקר זה המשפחה.

שלא צריך לחשוב על דברים עצובים.

אתה אחרון הנפילים, אתה סליק של סיפורים. אתה אחד האחרונים שעדיין מאמין בכל ליבו בשלום ובציונות. איזה מונומנט. איש שהוא סמל. כמה כוח טבע היה בך.

אני רוצה שתתקשר רק עוד פעם אחת ותגיד לי "נוגוש... אני חושב שצריך לנסוע"...

אתה עכשיו באדמה שכל כך אהבת, הולך אל אהוביך שמחכים לך למעלה.

המלחמה נגמרה, ישקה, מאבק הנפש האינסופית בגוף המאכזב, הכאבים, המגבלות - כל אלה נגמרו עכשיו. אתה חופשי.

אני אסירת תודה על כל רגע במחיצתך. מבקשת סליחה אם פגעת בך.

בוטחת באלוהים הטוב שילווה אותך ויושיב אותך ליד כיסא כבודו, יגמול לך על חסדיך הרבים ויעטוף אותך בשלוות עולמים.

ממני, שלך, נוגה

